

Reflex 7. årg. nr. 28, januar 2015 57nord.dk

Kolofon for tidsskriftet Reflex

Reflex er et tidsskrift med digte, artikler om lyrik, anmeldelser og andet som måtte interessere digtere og lyrikelskere.

Reflex er et ikke-kommercielt tidsskrift som udgives af poetklubben 57° Nord.

Reflex is a Danish non-commercial e-zine with and about poetry. The e-zine is made by the poet club 57° Nord.

Ansvarshavende redaktør: Jan Nygaard
Redaktion: Jan Nygaard

Reflex udgives i PDF-format. Sættes op i Adobe InDesign. Indlejrede fonte i PDF'en er mac-udgaver. PDF'en er velegnet til print, men kan indeholde indlejrede medieobjekter med lyd/filmklip. Det anbefales at åbne filen direkte med den nyeste Adobe Reader.

Copyright 57° Nord 2015, hvor andet ikke er markeret på siden.

Kontakt: reflex@57nord.dk
<http://57nord.dk/tidsskrift.php>

ISSN: 1903-0738

Indhold

Dette nummers digtere

- 2 Ulf Johannesson (først gang med i Reflex)
- 5 Leif Achton-Lynegaard (sidst med i nr. 25)
- 8 Poul Høllund Jensen (sidst med i nr. 25)
- 9 Nete Krøll (sidst med i nr. 27)
- 11 Anja Wadum (sidst med i nr. 27)
og Sean Ryan Bjerremand (sidst med i nr. 27)
- 15 Jytte Lund Larsen (sidst med i nr. 27)
- 18 Rasmus Wihlborg Jelsgaard (sidst med i nr. 24)
- 19 J Nyd (sidst med i nr. 27)
- 22 Sean Ryan Bjerremand
- 24 Kell Ivan T Rhygesen (sidst med i nr. 27)
- 26 Anni Birgit Sørensen (sidst med i nr. 27)
- 32 Tobias Dalager (sidst med i nr. 25)
- 35 Bar de Dunst (sidst med i nr. 27)

Artikler

- 31 *Borgerjournalist udtrykker oplevelser på digte*
af journalist Jytte Lund Larsen

Grafik

- Forside Jan Nygaard
- Kolofon Jan Nygaard og Kell Ivan T Thygesen
- Bagside Jan Nygaard

Ravne under skyer

ravne under skyer
lurende sorte korn

forstrukket tid
sibiriske distancer

reflekser i trægt vand
fokusering, venten
skoven formørker sig

stilhed restaurerer
blegnet ungdom

mine eneste venner
rejser alene igen

Alt andet end tiden

trætte stemmebånd
fanger radiosignaler
fremmede synger
med vores munde

ord fra ingen sprog
i en uendelig rebus

af frønnede nætter
splejser nye dage
alt andet end tiden
vender tilbage igen

Efter sommeren

kvalte dansetrin
i sunkne korthuse

fornægtede digte
blomstrer i trods

sultende skyer
i udløbne farver

tårer af brændevin
fra nyblinde øjne

nøgen stilleleg
i kolde frugthaver

bier suger nektar
af gadernes sår

FJERREGN

finder i mig selv mørket
efter splintrede øjne
besat besat ekstase bag
magnetiske fire vægge
i rum uden gulv eller tag
himlen æder fugle
som efterårsløv daler
røde fjer og fylder mit rum
mine kropssår klør forbandet
aorta vrider sig som en
slange under huden
min fjerprydede fugls sang
i buret er forstummet
led mig ikke i fristelse

GIPSAFSTØBNING AF EN TANKE

væggens dødsmaske
med lange sorte øjenvipper
flyver barberblade ind
og dissekerer øjeæbler
i små kammerater
til fluelarvers videre
eksistens under strandet
menneskehud

stille stille løftes
en flig af nirvana
i barnets næsebor
våbenhvile på dagen
hvor fasten sætter ind
sabbat oh sabbat kalder
gnavende orme frem i
stilhedens no mans land

3POCA (virus)

husets materie korridor
lyser kontur flaksende
kemikaliers tørstende sodflager
grenenes spejlblå kontinent i
sporvognen kryber over huden med
glasøjne opium ekstase virus fra
dryade parade silhueter som reciterer
william blake i fri oversættelse

prøv ikke at tolke kærlighed
den kan der aldrig tolkes i
som en stille vind drager den
stille og usynligt forbi

KOCMOCA KOCMOCA

(kosmos kosmos)

TOTEM

grotesker kalder
forpinte forladte
fortvivlede for meget
ti ti ti ti ti ti
bag slidte gardiner
falmede grå titter de
frem de udstødte
se se se se se se
(KOM HID)
ladies and gentlemen
deformationer i alle
afskygninger
ti ti ti ti ti ti kroner
hvad sker der du
flygter jo væk i stedet
for at komme ind
tsk tsk tsk tsk tsk tsk
solens projektørlys
på falmede gardiner
projicerer grimme kropper
skyggespil bag
se se se se se se
eller
ti ti ti ti ti ti
i al evighed amen

VENTETID

VENTER PÅ GODOT PÅ TOGET PÅ BUSSEN PÅ TAXIEN

TOGET ER FORSINKET 3000 MINUTTER GREAT

VENTER I VENDEVÆRELSE VENTERUM VENTETØJ

VENTER PÅ GENNEMBRUD PÅ SAMMENBRUD INDBRUD

UDBRUD EN HVID BRUD DET STORE BRUD

VENTER PÅ TILBUD AF BUD POSTBUD AVISBUD

VENTER PÅ AFREGNING UDREGNING MELLEREGNING

VENTER DET VÆRSTE DET BEDSTE INGENTING ALTING

VENTER I KØ HOLDER I KØ KØRER I KIKKE KØ

HOLD VENLIGST DERES PLADS I KØEN TRÆK ET NUMMER

VENTER PÅ INDTRYK AFTRYK HÅNDTRYK UDTRYK BLODTRYK

VENTER PÅ INDFALD UDFALD AFFALD SNEFALD OVERFALD

SAMMENFALD FRAFALD FALDULYKKER EN FALDEN KVINDE

VENTER PÅ DET RETTE ØJEBLIK DEN STORE CHANCE DOMMEDAG

PÅ MESSIAS DEN STORE GEVINST PÅ JAGTBYTTET PÅ SKUFFELSER

VENTER PÅ VINTER SOMMER JUL FØDSELSDAGE FORFREMMESE

FYRING LYKKEN DEN RETTE PÅ KONEN SVIGERMOR BØRN

VENTER I TELEFONEN DE ER NR. 3971 I KØEN VENT VENLIGST

BLIVER SKREVET PÅ VENTELISTE VENTER PÅ VENLEGODT VENTETID

UDSØGER ALTID LÆNGSTE KØ I SUPERMARKEDET ER PASSIONERET

SAMLER REGISTRATOR AF VENTETID DET VENTER JEG MIG MEGET AF

Det gælder om
at holde forrådet ved lige
dække fodlisterne med digte
råbe solen op
det bedste jeg har lært

På klare vinterdage
kan jeg tydeligt se
motorvejens ar gennem landskabet
De frenetiske frakørsler
der sorterer de kørende
mens regnormene borer gange
under landskabet

Når jeg har bedt længe nok
bliver hjertet igen forbundet
med årer og vener
Foråret vil komme slingrende
fumle med min frakke
samle underskrifter i gågaden

Bag
Vidderne
En
Tanke
Der
Hurtigt
Pustes
Væk

Duggen
Fra
Håbets
Time
Vender
Langsomt
Tilbage

Døser
Mod
En
Dag
Af
Solens
Efterårs
Skær

En
Pyntet
Dør
Pryder
Min
Kerne

En
Brøsten
Er
Løs
På
En
Dag
Hvor
Byen
Trækker
Vejret
Stille

Et
Hjørne
Af
Et
Skrig
Omringer
Mine
Sange

Spejlvendt ambivalens

For selv om jeg ikke er nøgen
ser du mine udeblevne skuldre
og den utildækkede nakke
der skriger i dine øjne
som arret på min arm

Og du tænker hvorfor?
Selv i sort/hvid er mine læber bløde
og røde
som kun en kvindes

Mine tildækkede bryster hvisker
i dine øjne om
savn

Mand!
Hvor langt er vi egentlig
fra en verden dækket
i tørklæder?

Kvinde!

jeg står i bakkerne
og vil føle mig fri

Jeg er træt af falske facader
der vil imponere
i en ghetto fyldt med åndssvage perkere
har jeg brug for at se verden i øjnene

I en verden af facader
er det min søgen efter det ærlige
der driver mit værk

Og ja - mit blik vandrer jo nok lidt sydpå
selvom du ikke er nøgen
og det er fordi du minder mig om min egen dødelighed

Jeg kom nøgen ud af dit skød
og jeg kan ikke undvære din barm

Du, kvinden, holder mig i live
og selv når jeg står her og er nøgen
mærker jeg at jeg har brug for at
hidse mig ned

Så klæd du dig bare nøgen
og smid bare dit tørklæde
Jeg er her for dig
resten af mit liv

Hundeliv

Tanker om min bedste og smukkeste ven, som jeg mødte en sommerdag på et hundeinternat. En gylden hundehvalp på 11 måneder med træk fra schæfer og retriever blev min gyldne schæfer, som bar navnet Shaky. Intet rystende over ham, så udtalen blev SJAGGY, men stavemåden forblev.

En lille pige på seks spurgte en dag i hundeskoven, om han var en gylden schæfer?

Og Shaky var sin helt egen hunderace. Han kunne rulle og lave gymnastiske øvelser. Og med et hundepas var han også en god rejsepartner. Og hundesprog er international, så om sproget er fransk eller tysk er ligegyldigt. Logren fremmer international forståelse.

Efter 16,5 år sagde vi farvel.

SMUKKE BRUNE ØJNE

Dine smukke brune øjne
ser bedende på mig
Tå mig med
Mine øjne ser
eftertænksomt på dig
Tå mig med
siger dine smukke brune øjne

Jeg tog dig med
du blev mit ét og alt
smukke brune hundeøjne
Tå mig med
på gåtur på ferie på oplevelse
smukke brune øjne

Kloge smukke øjne
tillidsfulde øjne
stolede på mig
dine bedende smukke øjne
er nu lukkede
du sov ind
Farvel smukke brune øjne
tårer på min kind

HUNDESELV

Min lille smukke hund
Dit hjerte bankede i fast takt
Jeg mærkede dig
Følte liv og bekræftelse på eksistens
Du havde mod og kraft
Til at sige fra
Men bad om hjælp
Når du havde brug for mig
Et bestemt blik
En løftet pote
Et selvstændigt hundeselv

MØDE

Modtagelse

Logren

Kontakt

Knus

Du er min

Jeg kan li' dig

skal vi lege

gemme

gå

putte

Du er min

Uanset hvad

min ven

familie

støtte

Mit menneske

Indbrud

*

I stuens blege efterårslys
flakser støvkorn over møblernes skyline

Her kan ingen mennesker leve,
nu hvor bomberne er faldet
og jeg kan konstatere
at kun cirka halvdelen
af mine cd'er har overlevet
og planterne helt måtte bukke under

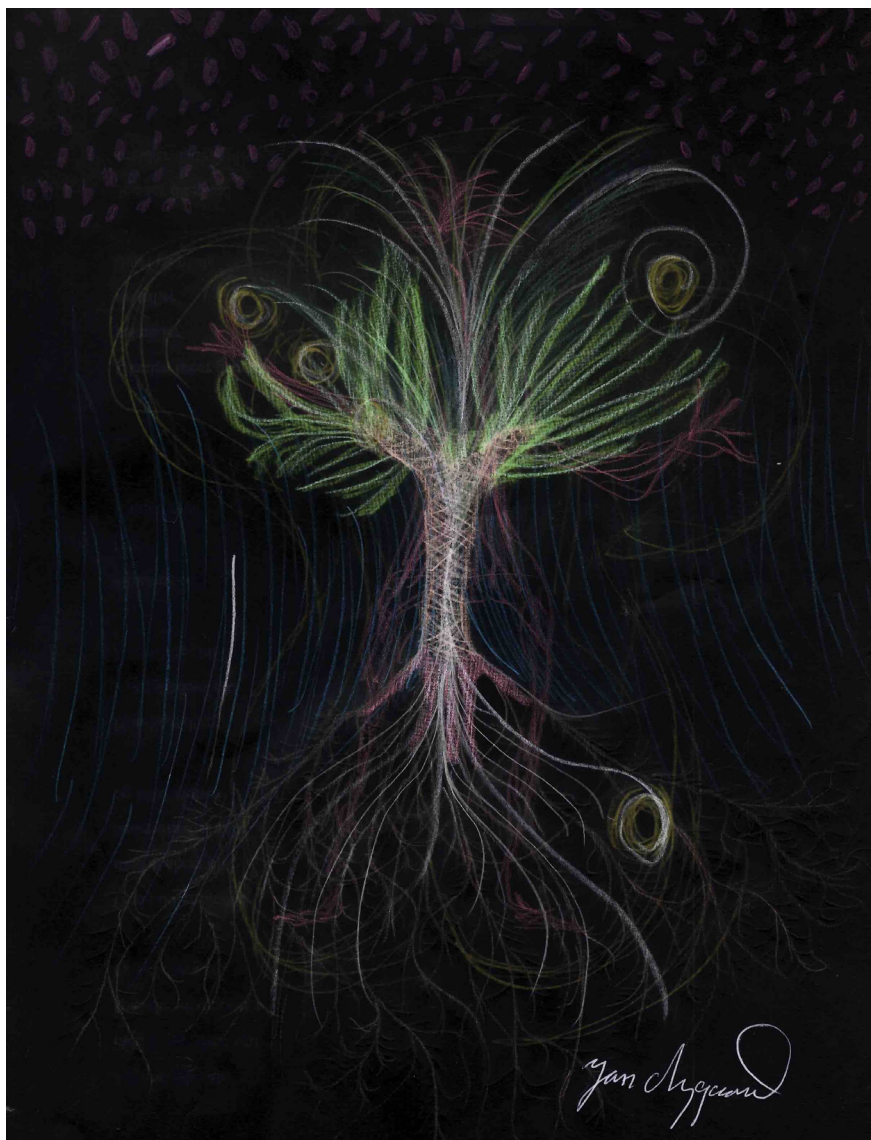
**

Et utømt askebæger i køkkenet
er krateret fra det sidste nedslag

Og i skuffen mangler bestikket
fra et stel,
jeg måske godt kunne lide
og i skabet en skål til at smelte chokolade
jeg vist aldrig fik brugt

Om natten vågner jeg
i soveværelsets lazaret for traumatiserede romantikere

Kun halvt ved bevidsthed
med min arm famlende
efter den halvdel af lagenet
hvor der lå det
jeg nu har mistet

Rids på væggen i hulen

universet er et ur-træ
jorden er også en træform
menneske er faktisk som et træ
alene af alle sine biomiske organismer

mennesker er biomiske organismer,
legemer, utal af bevidstheder
og ubrydelige rammer

min hånd
et træ
i ørkenen
i hulen
i skoven
i bjergene
i Shambala
på planeten
i solsystemet

Usynlig frækkert

Synes ikke det er god stil at berøre mig i halvvågen tilstand,
når jeg er den eneste i lejligheden foruden undulaterne.
Men undulaterne reagerede ikke. Det er da altid noget.

Lidelse

at være vidende om at lige dette underfulde øjeblik aldrig kommer tilbage
fastholde det i tårer

at se frem til nye eventyrlige øjeblikke
glæden vokser med det nærmende

at være vidende om mindet om underfulde øjeblikke
fastholde dem i øjeblikket

heroin er ulovligt
krig er politisk misbrug
men det er stadigvæk lovligt
heltene tar sig af dage

Så er den ikke længere

jeg går lige ind min lejlighed i Brabrand
fra skyttegraven i Verdun
venner sidder om et bord
helt almindelige mennesker
diskuterer højlydt normale emner
jeg smiler
vi hilser
jeg siger:
"vi ses senere"
jeg går lige fra min lejlighed i Brabrand
ud i en anden krig
byen Mosul

Men, gamle ven....

10 mails blev brugt som begravelsesceremoni
da vi lagde vores venskab i sarkofag
og målestokken for vores venskab
blev opløst i syret tilsvining af alt hvad
der kunne kravle og gå af ydmyghed
respekt
venskab
og professionel attitude

6000 kroner blev taget fra mit julegavebudget
og blev skyllet ud med lokumsvandet
for din Fars målestok
var tæt på at sige "sagde jeg det ikke nok?"

Og så måtte din højre hånd jo hugges af
så du kunne slippe for at stille spørgsmålstegn
til al din tvivl

Du fyrede mig som medarbejder
og jeg fyrede dig som soulmate
og så var der ikke længere en bro

Jeg burde hade dig
hade dig for din påståelighed
hade dig for at vi intet gjorde
for ikke at se spørgsmålstegnene mellem linierne i brevet

Er det virkelig sandt?

Betyder ussel mammon
virkelig så meget for dig?

Hvad blev du bange for?

Kan du ikke huske når vi vraltede hjem fra byen
og knapt nok kunne stå op

Ja, hvis nu du siger at du kendte mig godt
ville jeg jo nok bare vrisse og sige
"den lille ynkelige bøssekarl tror kraftedeme han er
the master of the universe"

Som Anja siger: "Som en undfangelse, fik jeg plads,
siden blev jeg bortadopteret, sat fri"

Men alligevel...
Hvad med alle de gange hvor vi sad og spiste
på de mest sindssyge tidspunkter
og når vi fortalte hinanden om ulykkelig kærlighed

Og når jeg havde elsket med Jane
og du havde elsket med en eller anden fyr fra Sverige
og vi ikke vidste hvad retning vinden tog?

Eller da jeg skrev et digt til Camilla
som jeg sendte med posten for at gøre det godt igen
Hvad med alle de gange

hvor vi hjalp hinanden
i nødens stund
og lavede udtalt maskerade
på latterlige personer omkring os?
Og da vi opløste forskellen på hetero og homo
- ikke i syret vand, men i respekt for
at man har ret til at sove nøgen i et mikrokollegieværelse

Uanset om man kommer fra det hjørne der hedder
Homo, lidt nordvest for Karlsvognen
eller det hjørne der hedder Hetero, syd for Mars

Betyder din prestige virkelig så meget for dig?

Jeg er bange for det - og nu går jeg min vej.

Jeg har fået plads og er blevet bortadopteret og sat fri

Men gamle ven, er det virkelig grænselandet?
Er det virkelig sandt?

Kan du slet ikke klare dig uden at tænke på din fars målestok?

Eller er du bare et fjols i forklædning?
Er det virkelig sandt?

Ridderen af Den Hellige Brew

Jeg ved at vi aldrig ses igen
og at det er helt slut

Jeg fortryder de mange bitre ord
født i en flaske vin
og jeg ved jeg ikke kunne se skoven for bare træer

Det var ikke min mening at såre dig
og jeg håber at du fanger mine ord
for jeg var et kæmpe fjols
og jeg accepterer at betale prisen

Det her digt skulle have haft en ghostwriter
for det er svært at fortælle en historie
om ubesvarede sms'er og følelsen af
at nogen var en forræder
eller for den sags skyld den
smerte det gav
når de tre Master Brews gik i blodet

Jeg skrev "tilgiv mig", mens ridderen af
den hellige brew vraltede rundt i Brabrand
og vidste ikke at tilgivelsen skulle komme fra mig selv.

For du er dig – og jeg er mig
Og jeg ved, at vi aldrig ses igen
men jeg håber at mine tanker kan nå dit hjerte
og sætte os begge fri
For du er dig – og jeg er mig.

Til Helena

De der Stadsmusikanter

Der var engang et æsel,
som bar byrderne,
ganske bogstaveligt.
Den var fundamentet,
helt fra starten.
Tænderne var til låns,
som så meget andet.

Hunden slumrede,
katten snorksov,
og hanen havde blot lagt en besked,
ingen rigtig kunne tyde,
om hvad han regnede med at finde
når han kom igen.
Han havde valgt adressen,
men lod ellers vente på sig.

Æselet så sig omkring
og lærte af verden
på godt og ondt,
hvad den umiddelbart forstod,
som godt og rigtigt
altsammen

Mens den prøvede
at finde sig til rette
i bæsternes verden,
lyttede den opmærksomt
på ulvehundens hyl,
da den intuitivt følte
det var hundenes sprog

den engang måtte læne sig op ad.

Noget nyt var på vej,
og det var med et underfundigt smil,
at den leverede de lånte tænder
tilbage til tandfeen.

Langsomt vågnede hunden til dåd
og satte sig igennem.
Den nåede lige at få sat
sine pløkker,
et i hvert hjørne,
hvor de netop kunne titte frem,
i den nu tilspidsede mund.

Det blev kobbel tid.
Verden var ikke kun
hvad man selv kunne se.
Der var en historie
som skulle læres.
Forældrekoblets historie
skal under huden
for at få plads
til egne drømme.

Der skulle findes kammerater,
så der skal lefles
og slikkes røv om nødvendigt.
Der bliver konkurreret tæt i æselridning,
alternativt benævnt som
'My little pony'.

Uden behørigt opsyn
blev der mobbet igennem.
Enhver flok må vide
hvem der kan/
må/ vil/
og/ eller skal
fungere som overhund.

Det huede ikke katten,
der begyndte at røre på sig
før det hele gik på udsalg.
Den spandt om personlig succes
og udlevede forældreambitioner.

Katten strakte sig kælent og skød ryg,
så meget, at det bulede ud
både her og der.
Grunden skælvede,
og det stakkels æsel kunne
ikke mere kende sig selv.

Låget var gået af den gamle orden
og verden lå pludselig åben,
skræmmende enkel
og kaotisk.

Livet kunne nu reproduceres,
og det ansvar kræver
at der gås på listepoter.
Det er ikke æslet sag,
så kampen kæmpes både med

og imod sig selv,
såvel som alle andre.

Alliancer søges,
som kan tilfredsstille de slutninger,
man er nået frem til
og gerne vil være tro.

Endelig en dag banker hanen på,
men ingen lukker op.
Det er ubelejligt
og der skal være styr på rodet,
før den kan få lov at komme ind.
Æslet var for grim,
hunden var forgabt
og katten var ikke hjemme.

Alverdens gode råd
var ikke nok
til at få styr på det hele
og på sig selv

Hen på natten kom katten
og åbnede for hanen,
der straks gik på banen.
Han ville have alt rykket tilbage.

Havde han ikke fortalt,
hvordan det skulle være?
Kom nu i gang!
Jeg kan ikke stå inde
for det her hus.

Der mangler en krone,
hvor jeg kan trone,
sagde den og fløj
op på ryggen af katten.

Katten sprang da,
op på ryggen af hunden,
som igen ville springe
op på Æselet
for at ans pore den videre.

Men inden det helt kom så langt,
gik der ged i hierarkiet
Den kendte en bedre løsning

Hanen bliver sat på taget,
hvor den måtte føje sig
efter vind og vejr.

Katten fik en hylde
hvor den måtte afsyng
barndommens slagere
og ellers tie.

Æslet fik en ansigtsløftning
og hunden et fadølsanlæg.

De inviterede røverne,
der tidligere havde boet
i huset, tilbage,
og de festede igennem
og havde gyldne dage.

menagement

har du prøvet, at alle har ret
har du prøvet, at alle har part
har du prøvet, at alle har succes

har du prøvet, at der bliver travlt omkring håndvasken

har du prøvet, at alle mente, at de havde retten
har du prøvet, at alle mente, at de kun havde part
har du prøvet, at alle mente, at de derfor var ansvarsfri

hvem bekymrer sig om sidste skanse
mens vi kører med klatten
up front

har du prøvet det

Stjerneklar mystik.

Frostklare nætter
mystiske gåder
vi aldrig gætter.

Tindrende stjernesvær
blinkende lys
for din hjertensvær.

Magisk klokkeklang
fredfyldt harmoni
englenes evige sang.

Kristtjørn og klejner.

Julestress og julemaver,
snart er det for sent
at nå de sidste julegaver.

Nu skal alting være
som det hvert år plejer,
hinanden vi hjælper med at bære.

Luften renses gerne helt
før den store julefred,
ikke altid hvert ord er ment.

Familie samles traditionen tro,
alle skal være med;
fortælle om, når julemanden lo.

Gamle som unge, voksne som børn,
hygge i fællesskab;
jul er både klejner og kristtjørn.

AFTENSKYGGER.

Pakket ind i aftenmørkets tæt vævede tæppe
lyset fra de levende lys luner i stuens hygge
ligesom de gode erindringer varmer dit hjerte
nostalgens scrapbog ligger åben med minder
et par salte tårer er fældet og smil er genfundet.

Tusmørketimen har trukket dig ind i det særlige
et magisk, mystisk og mirakuløst eventyr-rum
åbner sine døre, fanger dig ind i skumrings-stemning
du ser aftenskyggerne danse, tage nye former og liv
som spøgelser med hviskende slørede stemmer.

Ude i horisonten er solen langsomt ved at gå ned
de gyldne farvebånd svinder på hvide sky sejle
tiden rinder som sand i timeglasset vemodigt falder
alt nærmer sig sin slutning; dagen og året går på hæld
livet synger om det forgangne i de dannede aftryk.

Himlen bliver mere grå end blå svøbt i violette toner
du tyder konturer, aftegninger med dybe skæbne spor
skyformationer højt oppe ligner til forveksling sfinksen
en skikkelse som en mægtig løve med menneskehoved
løfter sigende sine vinger som svaret på sin egen gåde.

Hvis jeg kun vidste, hvordan?

Hvis jeg kun vidste, hvordan?;
så ville jeg tørre hver eneste tåre af dit ansigt.
Jeg ville røre dine læber og fremkalde et smil.
Jeg ville varme dit hjerte med den blødeste silke.

Hvis jeg kun vidste, hvordan?;
så ville jeg holde sorgen borte fra din sti.
Jeg ville forsikre dig, at du aldrig møder den elendighed, du
frygter.
Jeg ville få dine bekymringer til at forsvinde i et livslangt bad.

Hvis jeg kun vidste, hvordan?;
så ville jeg sikre dig uendelig lykke.
Jeg ville holde din hånd i en smilende dans.
Jeg ville give dig: evig ungdom – intet mindre.

Hvis jeg kun vidste, hvordan?;
så ville jeg slette ord som: had og fjendskab.
Jeg ville give dig et sprog med ord som: kærlighed og venskab.
Jeg ville fylde dit liv med en helt ny værdighedsfølelse.

(Digtet her er min egen oversættelse af det originale digt,
som jeg skrev for ca. 30 år siden på engelsk:
“If I only knew how.”
Digtet kan læses på POEMHUNTER.com)

December er lange guirlander af traditioner.

I december vi gamle skikke følger,
dårlige minder vi glemsomt dølger.
Der er tid til hvile, ro og hygge,
når natten kaster sin lange skygge.

Det er mørkt og koldt
i december.
Sneen daler ren og hvid,
... kærligheden ...
den er blid.

Stjernen lyser klart på sin evig' himmel,
venlig tid tages midt i den travle vrimmel.
Vi tænder levende lys i vor stue,
fred til alle med Helligåndens due.

Trods mørkets kulde,
verdens mangel og svig.
Vi lider ingen nød
... har det man kalder ...
en indre glød.

Med duften af kanel, gran og hjemmebag,
julemandens besøg på hvert et tag.
Vi åbner til det varme hjerterum,
det uforventede gode, der gør dig stum.

Det er mørkt og koldt
i december.
Sneen daler ren og hvid,
... kærligheden ...
den er blid.

Gyldent trylleri, fe-støv er gavmildt drysset,
forvandlet du er som af frøen kysset.
Over decembers glade eventyrdage,
magi som denne – aldrig har man set mage.

Trods mørkets kulde,
verdens mangel og svig.
Vi lider ingen nød
... har det man kalder ...
en indre glød.

Engle svæver i det skjulte med deres bud,
vi siger glade TAK for gaven fra Gud.
December er ganske julenisserød,
kærlighedens søde farve gør dig blød.

Det er mørkt og koldt
i december.
Sneen daler ren og hvid,
... kærligheden ...
den er blid.

Kulde fordrives, varmen breder sig,

i festligt fællesskab, samvær og børneleg.
Det er gavmild gavetid, giv mig din hånd,
til barmhjertig forsoning vi knytter bånd.

Trods mørkets kulde,
verdens mangel og svig.
Vi lider ingen nød
... har det man kalder ...
en indre glød.

I december er frelsen åbenlys,
skønt skjult i mørket virker nåden som et gys.
Med herlig himmelglans og harpeklang
danser vi i december til englenes sang.

Det er mørkt og koldt
i december.
Sneen daler ren og hvid,
... kærligheden ...
den er blid.

Borgerjournalist udtrykker oplevelser på digte

Gellerup.nu har en poet i skriveteamet af frivillige. Sean Ryan Peter Bjerremand har udgivet en e-bog med korte tekststykker, som giver stof til eftertanke.

På stierne i Gellerup kan beboerne ofte se en mand med hat eller kasket, og hans store blå øjne tager farve af himlens farvespil. Blåt i blåt. Det er Sean Ryan Peter Bjerremand, som samler inspiration til sine digte og artikler, når han færdes i området.

Gellerup. nu har talt med Sean i anledning af den nye digtsamling. Den spirende poet læser højt af et digt, som jeg har bedt ham om at finde frem i anledning af interviewet. En stille melodi i stemmen understreger digtets tema om at sætte ord på drømme.

Digtsamlingens rødder

Sean fortæller, at han som teenager var med i en tegnegruppe, hvor billeder beskriver drømme. Ubevidst starter det en proces, hvor Sean i en alder af 25 også udtrykker sine drømme i ord. Mens Sean læser højt, er der melodi på stemmen og samklang med digtet om et skib, der vugger og sætter sindet i bevægelse, mens han læser.

Titlen til digtsamlingen er inspireret af et omkvæd

fra Beatlessangen "She loves you", hvor omkvædet er "Yeah, Yeah, Yeah,...." Og han ser titlen som et udtryk for, at noget højtideligt skal slutte, så det opfordrer til refleksion og tanke om, hvad livet handler om i forhold til relationer, kærlighed, savn, selvironi, kultur med mere.

En by i sig selv

Gellerup er for Sean en lille by, og når han kommer hjem fra sit arbejde i Bilka, sætter han sig i sin chesterfield stol og slapper af, mens tankerne kredser til lyden af musik, hvilket ofte sætter ord i gang. Et nyt digt er på vej.

I sit digt "Hej eller farvel" fortæller Sean, at han står ude ved kælkebakken i Gellerup og tænker på, hvordan vi som mennesker kommer hinanden ved eller det modsatte. Ofte tager Sean kontakt til andre og hilser på, hvilket giver ham glæde, fordi han på den måde føler, at han bygger bro mellem kulturer.

Det er for Sean væsentligt at give udtryk for, at danskerne som befolkning er nødt til at åbne op for andre kulturer, fordi vi lever i et multimodalt samfund, hvor hr. og fru Jensen også møder hr. og fru Muhammed.

"Hej eller farvel" symboliserer for Sean, at alle har et ansvar for at gøre omgivelserne så gode som muligt. Sean er selv født på Toveshøj for 37 år siden, og han mærker forandringen i Gellerup som et farvel til noget gammelt og et hej til noget nyt.

Faktaboks

Sean Ryan Peter Bjerremand
Bosat i Gellerup
www.saxo.com
henviser til digtsamlingen "Yeah, yeah, yeah"
e-bog til kr. 49

Berusede digte

*

Sjusser dig frem
fuld af forventninger om,
hvad aftenen
vil bringe.

Ned af gaden
som med
et hurlumhejhus
i benene.

**

Værtshuset er fyldt
med barventere.

Ligger på fortovskanten.
Verden cirkler
som en lp
for øjnene
af dig.

I nat
en hård
promille.

Bestiller en øl
på et sølvfad.

Den rette
mængde alkohol
et regnestykke.
Nærmest en
videnskab
for nogle.

Udadvendhedsmidler.
De kommer i
mange afskygninger
og med
hver deres bivirkninger.

Du drikker
dig ned
på bunden af glasset
for at finde dig selv,
og når du har
nået bunden, så
drikker du flere
glas til
for at flygte fra det,
som du finder.

Det må ikke være rart
at have
en kæp i øret.
Hvad vil du helst?
Gran
eller eg?
Nu kommer der
en grand danois forbi
for at aportere den.

Mæsk er fra Mars, cannabinol er fra Venus og Pluto er ikke en planet

3. Kif fra Rif

“Der skal også udfyldes der og der”. Jeg blev grundigt belært om, hvad “Det er en ommer,” hedder på spansk.

“Kan jeg så ikke lige låne din kuglepen dér, så sætter jeg de krydser?” Manden med den brune officerskasket hev pennen til sig, med foragt. “Du må komme igen, når du har papirerne udfyldt korrekt”.

Hvad gør man når man bliver ‘udstillet’ sådan? Man kigger sig rundt efter en ven, der kan hjælpe én ud af situationen.

Den marrokanske paskontrol var blot 10 - 20 meter tilbage i samme rum, så jeg vendte om foran skrankepaven, gik målrettet tilbage over grænsen og bad pænt den mørke kontrollør, der sad og flød ud i sin stol, om at låne hans kuglepen.

Jeg fik, med et indforstået smil, lov og satte de manglende krydser, afleverede pennen igen, med tak, og gik atter over grænsen for at konfrontere en stivstikker af en skrankepave på den anden side.

Der var ikke flere ophævelser, og jeg kunne

passere med en nyvunden skalp ved bæltet, og et konfirmeret venskab med et helt folk i hjertet.

Den verden jeg netop havde overskredet grænsen til var en verden af fossileret macho. En verden hvor øvrighedens menneskelige følelser var tørret ud, erstattet af golde magtsymboler gennem 35 års fascistisk militærstyre.

Da diktatoren toethalvt år senere lå for døden bragte Ekstra Bladet en række åbenhjertigt direkte udfald på forsiden, mod det da allerede skrantende spanske styre under pseudonymet ‘Okello’

Jeg undrede mig en del over navnet, men kunne kun bifalde indholdet, trods det var at sparke til en mand, der allerede lå ned. Men det var selvfølgelig for at sværte hans eftermæle og det overleverede styre.

To dage efter diktatorens død blev et nyt demokrati etableret, med det gamle kongehus genindsat som kransekagefigur.

Min grænsegendarm kunne godt lade sig selv udstille uden skam, bare han beholdt sine akkreditiver.

En lille pibe kif eller to ville måske have virket som det sandhedsserum, der gjorde at også han kunne indse sin egen komiske attitude og bekende kulør, overfor sin egen samvittighed - og mig.

Men det skete forhåbentlig, senest da hans diktator takkede af fra de levendes verden.

Det var ikke blot en grænse mellem 2 stater jeg overskred. Det var samtidig en grænse mellem to kontinenter, to religioner og ikke mindst to forskellige rusmiddel-kulturer.

Jeg havde været 7 uger på vej. Turen begyndte i Kastrup lufthavn, hvor jeg og en kammerat havde købt en afbestillingsrejse til Algarve i Portugal.

5 dage senere forlod vi hotellet og tog på egen hånd til Malaga, hvorfra vi sejlede over til den spanske enklave Melilla på Nordafrikas kyst.

At komme ind i Marokko kostede os en kraftig studsning af det lange hår. Det var et offer der måtte betales.

Vi rejste rundt i landet med bus de første 14 dage, indtil vi ankom til Marrakesh over De høje Atlasbjerge fra Sahara.

Vi boede i nærheden af den store åbne plads midt i byen og nød hver aften det leben der udspillede sig der.

På et tidspunkt accepterede jeg en invitation fra en af de handlende på pladsen til at besøge ham i hans hjem. Det viste sig at han boede på landet 10 - 15 km udenfor byen.

Han havde samtidig inviteret en amerikansk ‘hobo’, der var på vej hjem til Staterne efter 4 år i Indien.

Vores vært haltede og var lettere handicappet, men det afholdt ikke min amerikanske ven her at være ret grov overfor ham.

Han ville ikke betale for gæstfriheden, som han hævdede, han ikke selv havde bedt om. Det til trods for at vi fik et separat værelse, ud til den indre gård, stillet til rådighed. Familien med 2 - 3 børn krøb sammen i 2 rum modsat vores.

Min nye bofælle underholdt med at fortælle historier fra sine oplevelser i Indien og at han ville tilbage til USA for at 'turne' folk på at gøre en indiensrejse i et opgør med materialismen.

Senere måtte jeg dog afvise hans begyndende tilnærmelser, og jeg invilligede i i stedet at ville tage med ham ud til kysten for at finde nogle hippiepigeder.

Næste formiddag brændte jeg ham af, og blev istedet resten af dagen hos min vært, der viste rundt i nabolaget.

På trods for af der ikke var et hus at se, myldrede det med liv. Folk boede indeni lerklinede 'compound's, som ikke havde vinduer mod omverden.

Jeg lærte at spise cous cous og tahina med brød af fællesfadet og hyggede mig med familien, indtil vi næste dag tog bussen tilbage til byen.

Da jeg kom op på hotellet, lå min kammerat i sengen

hårdt ramt af diarre. Han var blevet ret afkræftet, og efter et par dage besluttede han at tage den hurtigste vej hjem. Det indebar at tage toget.

Jeg havde lyst til at opleve noget mere, og var samtidig blevet franarret en god del af min rejsekapital af nogle trick-tyve på markedspladsen. Så godt indebrændt ville jeg ikke bruge mine sidste penge på toget.

Vi valgte da at rejse hjem hver for sig. Jeg ville tage den på stop ud til kysten, hvor der iflg min amerikanske 'hobo', skulle være flere hippie'trails' og god mulighed for at blaffe.

Jeg havde i Marrakech fået færdiggjort et par shorts af et stykke mørkt spalt, som jeg havde taget med fra Danmark. De var skåret i et stykke og snøret sammen i siderne.

Et trekantet bærestykke i mørkere og stivere skind var syet på i lænden, hvorunder jeg kunne fastholde et bredt bælte kantet med løse lædersnører.

Det kunne fortil føres igennem et par huller, og bindes sammen i en knude. Herved holdt de bukserne oppe, samtidig med at de udgjorde en frynse-applikation rundt om hoften.

Til disse meget korte 'tarzan'bukser havde jeg en tynd rimelig stramtsiddende bluse med klassiske berberbroderier på. Alt i en mørk blåviolet farve.

Det var en af de første ting jeg købte i Souk'en i Fez, få dage efter vi var kommet ind i landet, samtidig med en traditionel berber lædertaske med dobbeltsnors skulderrem.

Samme dag som os arriverede en ung fyr fra Canada på det kaotiske hippiehotel i Fez. Han diverterede, straks efter den første pibe, med sine tungefærdigheder i at kopiere sit hjemlands speedsnakkende radioværter, med en karakteristisk bred Kennedyaccent.

Kort efter fremdrog han med stolthed af sin overdimensionerede rygsæk en speciallavet ishockeybluse med nummeret 00. I 3 måneder havde han set frem til at 'flashe' den gennem Souk'en i Fez. Og det skulle ske samme aften.

Vi fulgtes ad en 3 - 4 stykker, og der blev også hvisket ærbødigt om Mr. Zero-Zero. 00 var betegnelsen for den stærkeste cry-cry cannabis fra Rif-bjergene.

Jeg følte dog også, at jeg vakte en vis opsigt blandt de indfødte berbere i min ny erhvervede bluse og mine blonde krøller og blå øjne, og at jeg til tider overstrålede min stoute canadiske ven i al hans selvfedme.

Det måtte han også have følt. Da vi kom tilbage på hotellet, proklamerede han at han ville rejse videre straks næste morgen. Dette havde været et antiklimaks for ham.

Den aften fik vi lige et par ekstra timers speed-radio-speak fra hans mund at ikke sove på. Næste morgen, da vi tog afsked og rejste hver til sit, var alt blevet godt igen og vi ønskede hinanden god vind på rejsen.

Tiden var kommet til at jeg og min rejsefælle skulle skilles, og jeg begav mig alene afsted ud af Marrakesh. Jeg havde alt mit habengut i en lille kakhifarvet lærredsransel, som jeg havde tiltusket mig fra ham, nu han skulle med toget.

Allerede i Fez havde vi pakket alt overflødigt varmt tøj i en større rygsæk, som vi sendte hjem med posten sammen med nogle enkelte allerede indkøbte 'souvenirs'.

Jeg havde nogle få beklædningsgenstande, en marokkansk tekande og en langbladet kniv med mig i den lille ransel. Dette 'våben' havde jeg liggende under soveposen, når jeg sov ude under åben himmel, som det af og til skete.

Det var dog kun en enkelt gang, jeg måtte trække den, for at hugge efter hvad jeg i dag stadig er i tvivl om var en slange eller en rotte, der krøb hen over mine ben. Det skete mens jeg overnattede i en appelsinkælder langs en øde spansk hovedvej.

Jeg havde under mit etnologisk feltbesøg købt en ulden hjemmenvævet djellaba, en kuttelignende dragt alle mænd gik med. Den sov jeg med på,

foruden at jeg gik i den når det var køligt morgen og aften. Hætten gav god beskyttelse for middagssolen og nysgerrige øjne, når man var godt stenet.

På nær vejen langs kysten, var den typiske vej 3-delt. Den midterste var asfalteret og brugt af de relativt få biler. Til hver side var der vejtræer og under dem var der jordveje til æsler og godtfolk. Det var der, under de skyggende vejtræer, jeg - og livet - holdt til.

Den første dag fik jeg hen ad aften lige før de blev mørkt endelig et lift. Det var et lastvognstog der skulle de 250 km fra Marrakesh til Agadir - og ok, jeg var frisk, selvom det ikke var den korteste vej hjemad.

I mangel af at have et sprog vi alle kunne tale fælles, spillede jeg lystigt på en lille træfløjte jeg tidligere havde købt og netop havde lært mig et par populære 'rif' på.

Da vi pludselig stoppede, og de to mænd bad mig stige ud og komme med om bagved, hvor de åbnede bagdøre ind til et stort tomt lastrum, blev jeg en lille smule beklemt, og det strejfede mig at mit held måske havde nået sit formåen.

Men det viste sig at de her havde deres tekande og et lille gasblus. Så da dagen gryede og jeg efter 9 timer blev sat af i udkanten af Agadir, havde jeg havde drukket te tre gange og ellers udgjort den natradio de ikke havde.

Det var i sig selv ret fantastisk, eftersom jeg hjemme gik for at være umusikalsk og nærmest tonedøv.

Agadir var få år tidligere blevet jævnet med jorden af et større jordskælv, så den bestod nu af nybyggede huse foruden en hel del turisthoteller nede omkring stranden.

Man havde ikke lov til at overnatte i klitterne, så det blev et forholdsvis kort besøg inden jeg fortsatte nordpå mod Essouera og hippie'habitatet' Diabat.

Jeg nød at blaffe langs kysten, hvor jeg hver dag kunne svale mig i bølgerne og være sammen med andre vesterlændinge der camperede langs kysten.

Jeg havde hørt meget om Diabat, som et hotspot for hippier. Et eksotiske hippieliv i en strandlandsby viste sig dog at være mere eller mindre en hul illusion.

Da jeg til fods ankom 2 km syd for Essouera lejede jeg et værelse i et hus for 2 dage, uden noget som helst. 0 stjerner.

I cafeen, som var byens samlingssted, var der heller ingen. Værten fortalte at folk for det meste kun kom når en vis person også var der.

Jeg fik noget at spise, blandt et par enkelte andre, som sad ret paranoide i hver deres hjørne.

3 hollandske fyre kom og fyrede et par fede, mens de konstant var optaget af at snakke med dem selv, og fingerere ved de utallige smykker og amuletter de hver især havde om halsen.

Til sidst kom en stille, lidt buttet lyshåret fyr i en lidt slidt marrokansk djellaba. Han hilste godmodigt på værten, som lyste op i et stort smil. Jeg lagde mærke til at han foran på sin djellaba havde nogle ord broderet. Der stod: DIG + MIG = OS.

Det var ham, værten takkede for den smule omsætning, han havde, og så var han fra Danmark. I dag har jeg glemt hans navn. Måske var det Jens eller Uffe, men jeg husker at vi delte stjernetegn.

Han gav sig straks til at spille på cafeens akustiske guitar, og det var meget specielt og trygt at høre vores hjemlige Poul Dissings, 'Sov min lille rullemand, far er jo hos dig', på fuldtonet dansk.

Og at det samtidig vakte begejstring hos alle andre, på trods af de ikke forstod et ord af hvad sangen handlede om, var overvældende.

Vi fik et godt forhold, og det endte med alligevel at blive et par hyggelige dage. Den sidste aften inviterede han mig og et par andre på en bunker'koncert' på stranden i en sydlig rest af Atlantvolden.

Vi gravede os ind i bunkerens mørke indre, hvor

vi lavede et audiovisuelt lysshow af dryppende brændende plastposer.

Ellers var det et mistrøstigt sted uden toiletter, endsige gadelys. Man måtte træde af ude i buskene i mørket, og det også efter lige at have fået de sidste fantastiske historier om knivstikkerier, angående hvem der havde hvis blod i årerne, og deslige fra de lokale LSD-psykosers overdrev.

Jeg var glad for at komme videre, og følte mig faktisk bedst tilpas langs vejen.

Der var umiddelbart kontakt med de mange grupper af unge mænd og drenge der hængte ud sammen, hvor en lejlighed end bød sig. Det var langt overvejende en positiv kontakt, der næsten altid indbefattede et tilbud om seksuelle ydelser.

Dem takkede jeg pænt nej tak til, og det blev da også altid respekteret. Jeg talte det til i gennemsnit, at være omkring 20 gange dagligt at jeg måtte gøre det.

Der var mindre børn som først gerne tiggede, men som også var glade for bare at udveksle nogle for begge parter uforståelige ord og et smil fra hjertet, ledsaget af en fløjtetrille.

Der var gamle mænd, der gerne ville dele en pibe kif med mig, hvad jeg normalt var helt indforstået med. Vi kunne grine og stene, for kort efter at forlade hinanden i vished om at alt var godt. Det

var underfulde gamle mænd, som allerede var i evigheden.

Nær Rabat blev jeg passet op af politiet, og kørt på stationen, hvor jeg sad og ventede et par timer uden at kunne forstå andet end at det vist nok var noget med min rejsekammerat, som jeg havde sagt farvel til i Marrakesh.

Min ven havde jeg kendt fra tidligere år, og var den første der besøgte mig, da jeg flyttede hjemmefra første gang. Men vi var kommet fra hinanden, efter han begyndte at fixe og dermed lukkede ned for udadvendt social kontakt.

Tilfældigvis fik han diagnosticeret sin 3. leverbetændelse, mens han besøgte mig et par dage i Århus.

Jeg spiste på det tidspunkt makrobiotisk og fik ham til at prøve en behandling med nogle saltede japanske meboziblommer.

Symptomerne forsvandt ret hurtigt og 3 uger efter blev han igen erklæret rask.

Han var begejstret og var meget taknemlig. Han ville gerne helt væk fra junken, og vi besluttede at spare penge sammen og tage på denne tur til Marokko sammen.

Det havde været et must for mig, siden jeg droppede ud af normalsamfundet, at jeg skulle besøge et

af cannabis'ens hjemlande, der lå i et bælte fra Rifbjergene i Marokko i vest over mellemøsten til de sydvestlige Himalayalande i øst.

Jeg var ikke parat til den store Indienstur, som jeg ellers flere gange gerne havde siddet og lyttet på beretninger fra over en chillum eller fire.

Jeg ville mere beskedent gerne opleve Marokko, og på egen krop erfare om, og i givet fald, hvordan cannabis indvirkede på samfundskulturen og de folk der boede der.

Resultatet kan her kort udtrykkes i en allegori, for hvordan virker alkohol i vestens og i det danske samfund? Den gennemsyrrer alt. Tradition, tænkning, religion, alt. Men få ænser det, for bare alkohol.

På gader og veje blandt almindelige folk i Marokko, følte jeg mig ikke fremmed, når jeg havde røget. Tværtimod følte jeg en dyb samklang og forbundethed.

Officielt var cannabis forbudt, men man kan ikke forbyde et lands folkesjæl. Forbudstiden i USA blev et mørkt kapitel, så vel som afholdsforeninger her i landet traditionelt har været dødssejlere, afspejlinger af fundamentalistisk religiøsitet.

Samfundet her var stabilt, holdt sammen også af religiøse påbud. Bl.a. om adskillelse af handels- og beboelseskvarterer foruden en markant

opdeling mellem mænd og kvinder.

Adskillelse af mænd og kvinder gjorde at jeg kun oplevede kvinderne i kulissen, men dér ofte med en styrende hånd.

Når mørket faldt på om aftenen blev torve og pladser fyldt med voksne familiefædre. To og to, hånd i hånd, promenerede de op og ned ad gaden og nød køligheden og de andre mænds selskab.

Det var ganske ulig hvad jeg før havde oplevet i Danmark. Det var meget fredfuldt og 'romantisk'. Her så jeg Venus udfolde sig blandt hankønnet i en kønsopdelt kultur.

At mændene i deres homogene monokultur er kærlige og forsonende modsat at være selvhævdende og slå på tæven, tilskriver jeg en folkesjæl der er vokset på cannabis, samtidig med at have afvist alkohol.

Menneskeligt svingede det, men livet havde trange kår. Samfundsudviklingen stagnerede og folk var fattige. Den forbudne frugt, cannabis, kunne jo ikke eksporteres legalt og give økonomisk vækst.

Da jeg som hvid europæer var en mulig kilde til lidt mammon, så politiet mig nok hellere på byens butiksgader end blandt de fattige langs vejene. Det er jeg ikke i tvivl om. Men det var folkesjælen, jeg var kommet for at opleve, ikke turistfælderne.

Til min fortrydelse insinuerede de i begyndelsen, at de havde talt med min kammerat, som havde problemer.

Senere blev dét, de øjensynligt bekymrede sig mest om, mine primitive sandaler lavet af sort dækgummi, jeg havde købt af en fattig skoflikker langs vejen et par dage tidligere.

Dem diskuterede de længe, inden jeg igen blev kørt ud af byen, ikke klogere på den virkelige grund til mit ophold på stationen, end da jeg blev samlet op.

Da jeg kom hjem erfarede jeg, at min kammerat hurtigt havde fået det bedre, og havde haft en god tur hjem uden kontakt med noget politi eller andre væsentlige problemer.

I Spanien slog 'mæsk'virkeligheden hurtigt igennem. Her skete det at piger der opholdt sig på gaderne, blev gennet ind i husene, når fædrene så mig komme gående i mit minimale kostume.

Jeg var skræmmende og farligt for sarte sjæle. Dyrisk og fremmedartet på samme tid. En blåøjet lysblond mauerklon, hvor den brune farve dog konstant var partielt afskallet.

Liftene blev også mere sparsomme i Spanien, og i 2 ud af 3 tilfælde op gennem Europa var der seksuelle motiver bag. Jeg oplevede flere gange at måtte stå af, når kravet hér blev gjort ultimativt.

Den første dag i Spanien blev jeg på stranden i Torremolinos samlet op af en ung svensk alenemor. Hun var på vandcykel. Det var rart at være i en familie, men jeg måtte videre.

Jeg havde ikke tid, ro eller råd til at lege familiefar, selvom hun forsikrede mig om at jeg ikke behøvede betale gildet. Jeg var blevet en 'hobo' og befandt mig bedst i det fri.

Da jeg dagen efter, sammen med et par australske gutter fra campingpladsen, selv prøvede at række ud efter nogle piger, der havde sluttet sig til os, løb de 'skrigende' væk.

Jeg forstod at jeg ikke kunne vælge selv. Som spirituel søgende, og med et bortelimeret ego, havde jeg ikke noget at anprise.

Selvfølgelig havde jeg under hele turen lidt af ulykkelig kærlighed. Den udkårne var kort før afrejsen blevet scoret af en anden, men jeg havde skrevet fra Portugal og bedt hende skrive til mig og dertil angivet en række byer i Marokko, vi forventede at besøge.

Da jeg kort efter hjemkomsten mødte hende - sammen med hendes nyefyr-på Roskildefestivalen, viste det sig at hun havde skrevet 'poste restante', men valgt en by som jeg havde rejst udenom.

I kæresteanliggender var jeg født på udebane, suk. Og hvad indholdet af brevet var kunne jeg blot

gætte om.

Efter nogle meget lange varme dage på vejen, fandt jeg på stationen i Barcelona sammen med en amerikansk rejsende. Han ville, at vi skulle følges til Nice, hvor vi skulle leve af at spille på strandpromenaden.

Allerede da vi netop var kommet over grænsen til Frankrig, måtte han lige konsultere en læge. Der var en tvivl, der nagede ham.

Resultatet af det besøg blev at han måtte blive i Narbonne for at få behandlet den gonorré han havde pådraget sig, fra en japansk pige i Paris ugen før.

Jeg tog da beslutningen om, at det nu var direkte hjemad, og det tog kun få dage at gennemrejse Frankrig, Schweiz og Tyskland før jeg hen under aften på andendagen nåede Padborg.

Jeg øjnede chancen for at kunne sove i min egen seng allerede samme nat, men beskeden, fra de lastvognschauffører jeg spurgte her, var at jeg bare kunne se til at finde mig et arbejde. Så kunne jeg sørge for mig selv.

Det var den samme holdning som havde gjort at jeg godt halvvejs igennem Spanien havde måttet opgive at blaffe og havde telegraferet efter penge hjemmefra, så jeg kunne tage toget ud af det sjæleligt forarmede land.

En udsendt københavnerjournalist havde spottet mig fra sit hotelvindue og kom ned for at invitere mig op at sove på sit værelse.

Jeg takkede ja, hvorefter jeg måtte trække på mine, stærkt prøvede, evner til på en venlig men bestemt måde at gøre mig min stilling klar.

Så også her på hjemlandets tærskel kunne jeg, trods de utilslørede intentioner, bevare min integritet. Jeg fik den respekt jeg ønskede og fik en god nats søvn.

Næste dag kort efter middag stod jeg udenfor min lejlighed i Aarhus, blot for at finde at den pige jeg havde fremlejet den til var flyttet, og Anton og en ny ven var flyttet ind.

Lejligheden var nu omdannet til fælles soverum for hvem som havde det behov i forbindelse med en hælerforretning, der havde fungeret i en gylden måneds tid i min underboeres lejlighed.

De var i mellemtiden også flyttet. Den ene tilbage til København, hvor han kom fra, og den anden var hjemme i Ringkøbing på sommerferie.

Dagen efter blev huset omringet af 4 betjente, der gennemførte en razzia. Det var uden den store gevinst, da de allerede, uvidende om sammenhængen, havde sendt guldfuglen der skaffede varerne, ud af landet en uge tidligere.

Jeg var blevet forsynet med lidt galar, jeg kunne pushe. Det lykkedes mig at gemme det under razziaen, fordi jeg var på udendørstoiletet, der hørte til min lejlighed, netop som politiet omringede huset.

Det lille rum kendte politiet ikke noget til, så jeg kunne uden frygt vade ind i lejligheden og spille fandango, netop hjemkommet fra Marokko.

Anton og hans nye makker var ikke tabt bag en vogn. Den næste aften tog de ud og pakkede et stort villatelt, der var slået op udenfor en campingforretning, ned og drog derpå til Roskilde, hvor den 3. musikfestival var på trapperne.

Men samme dag de to baryler var rejst til Roskilde, dukkede guldfuglen fra Tyskland op. Han havde mod på mere, men hvem kunne assistere ham?

Den nat er det vildeste jeg har prøvet.

Vi 'skiftede' bil 5 gange. Blev fanget i en tobaksforretning, hvor 'han' til min overraskelse trak en kniv og banede vej, så vi kunne komme ud. Vi løb et par hundrede meter før han 'åbnede' en ny bil i løbet af få sekunder.

Senere havde vi, efter endnu et bilskift, kørt den nu af tyvekoster halvt fulde bil ind ved siden af en afsides liggende købmandsbutik for at kigge på mulighederne der.

Straks vi var ude af vognen, kom politiet kørende modsat os. Vi gemte os og politiet kørte forbi og lagde sig på lur 200 meter længere fremme, bag en bakke vi lige var kommet over.

Efter en horribel nat arriverede vi med morgentrafikken i Aarhus med en bil fuld af tobak og spiritus.

Men vi manglede en adresse, hvor varerne kunne opbevares, da det var for risikabelt at have dem i 'vores' lejlighed der lå lige bag politistationen.

'Vores tyske forbindelse' gik ind for at banke nogen op, der kunne give os en adresse i Højbjerg, der havde vist interesse.

Pludselig kom den overbetjent som havde ledet razziaen to dage tidligere, cyklende på vej til politistationen.

Jeg græmmede mig, og prøvede at dukke mig. Skulle denne nat, hvor heldet i den grad havde tilsmilet os, alligevel gå galt, nu vi næsten var i mål.

Betjenten cyklede forbi, mens han hilste på en mand på det modsatte fortov, uden at lægge mærke til hverken mig eller den anden medløber i den tungtlastede stationcar.

Politiet var nok fjenden, men det var vennerne i Højbjerg, der blev skurkene.

De mente sig nemlig forbigået i fordeling af udbytte

fra nogle tidligere affærer, så da vi op ad dagen vågnede igen, var varerne endnu en gang flyttet og Mæsk er fra Mars, og can udenfor vores kontrol.

Jeg havde stukket noget skillemønt til mig undervejs, og med disse 'byttepenge' på lommen drog jeg da også til Roskilde, for at høre musik og møde venner og bekendte fra nær og fjern.

Da festivalen sluttede var pengene også slut. Jeg fik stationsforstanderen i Roskilde til at ringe til stationsforstanderen i min hjemby. Han sagde god for mig, og jeg fik en togbillet udstedt på kredit.

Efter mange og lange genvordigheder kunne jeg i et par dage sove ud, hjemme hos mine forældre, før jeg pakkede kanoen og flyttede ind i villateltet, som Anton nu havde slået op på vores vante sommerteltplads i Ry Bådehavn.

Her, i smulte vande, scorede jeg da allerede i den første uge en sød københavnerpige, der sammen med en veninde var på vej ned af åen.

Jeg følte mig tryk ved mine kanoskills og de flittigt øvede rifs fra den trofaste følgesvend jeg på det sidste havde kysset på så ofte, stafetten der havde gjort hele hjemturen med, min elskede rørløjte.

Jeg kunne springe forklaringerne over.

A photograph of a building facade, likely a school, with a wooden sign that reads "KOFOEDS SKOLE". The building has light-colored horizontal siding and several windows. The image is slightly blurred, suggesting motion. A brick building is visible to the right, and a dark, possibly stone or concrete, structure is in the foreground. The ground appears to be covered in snow or ice.

KOFOEDS SKOLE